

Arrest

nr. 196 517 van 13 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. LAUWERS
Waversesteenweg 214
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. VAN DER LINDEN, die *loco* advocaat S. LAUWERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Tadzjiek te zijn. U bent afkomstig van Raisan (district Khoshi, provincie Logar). U kent uw geboortedatum niet maar verklaart zeventien jaar oud te zijn. U ging naar school in uw woonplaats. U bent geboren in Pakistan. Uw vader overleed veertig dagen na uw geboorte. Acht maanden na zijn dood hertrouwde uw moeder met uw neef aan vaderszijde, M. A.. Toen u zes jaar oud was, verhuisde u van Pakistan terug naar Logar. U woonde daar

samen met uw oudere broer F., uw moeder, uw halfbroer Z. en de tweede vrouw van uw stiefvader en diens vier dochters.

U verklaart dat uw broer F. tweeëntwintig jaar oud is. Hij was niet gelukkig met het feit dat uw moeder hertrouwde. Wanneer jullie terug in Logar woonden, kwam hij in contact met mensen uit verkeerde kringen en sloot hij zich aan bij de Taliban. Uw broer sloeg u en vroeg u verschillende keren u aan te sluiten bij de Taliban. Hij verplichtte u ook om naar een soennitische moskee te gaan. U had verschillende aanvaringen met uw broer. Zo gooide hij zuur op uw arm omdat u er iets had opgeschreven. Tijdens de laatste discussie voor uw vertrek wilde hij u meenemen en brak hij uw tand. Uw moeder begon echter te schreeuwen en toen is hij gevlucht. U vond de situatie niet langer houdbaar en samen met uw moeder en uw oom aan moederszijde organiseerde u uw vertrek uit Afghanistan. U vertrok anderhalve maand na de laatste discussie. U was een maand onderweg en via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Oostenrijk en Duitsland bent u naar België gekomen. Op 30 oktober 2015 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door uw broer en de Taliban gevisieerd wordt. Bovendien acht u de algemene situatie in uw regio van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw taskara en de taskara van uw vader voor. Uw advocaat legt documenten voor omtrent de aanvechting voor de Raad van State van uw leeftijdsbepaling.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum. Immers, het onderzoek dat plaats vond op 19 april 2016 en waarvan de beslissing u werd betekend door de dienst Voogdij, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent. Dat u op 30 september 1999 zou zijn geboren, blijkt na medisch onderzoek onmogelijk. Uw leeftijd wordt meer dan een jaar hoger geschat, met geboortedatum op 24 april 1998. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast.

Bovendien rijzen er ernstige twijfels bij uw verklaring als zou u in Logar hebben gewoond. De informatie die u aanlevert komt zeer ingestudeerd over en het is opvallend dat u sommige dingen niet weet of er niet meer informatie over kan aanleveren. Zo wil u onmiddellijk meer uitleg geven als u gevraagd wordt waar u woonde in Afghanistan. U zegt te hebben gewoond in Mianah Deh, dat dit dorp uit drie delen bestaat en dat u afkomstig bent uit het middelste gedeelte (CGVS, p.6). Opvallend ook dat u nu Mianah Deh als woonplaats vernoemt en niet meer Payenda Khel, zoals u bij DVZ had gezegd. Volgens u is Payenda Khel uw stam (CGVS, p.8). Meer nog, u verklaart zelfs dat er in die regio geen dorp is met die naam (CGVS, p.22). Nochtans is op de kaart van het district Khoshi – toegevoegd aan het administratief dossier - duidelijk te zien dat er vlakbij het dorp Rayesan een dorp ligt met de naam Payenda Khel. Verder benoemt u de districten Azra, Kherwar en Baraki als districten die een grens hebben met Khoshi district (CGVS, p.8). In die zin moet opgemerkt worden dat Kherwar en Baraki geen grens hebben met Khoshi, dat meer bepaald het district Pul-I-Alam daar nog tussen ligt. Opvallend is dat u de districten Mohammadagha, Ahmada en Alikhel niet benoemt. Nochtans is op de kaart – eveneens toegevoegd aan het administratief dossier – duidelijk te zien dat ook deze grenzen aan het district Khoshi. Meer nog, wanneer u later specifiek naar de districten Ahmada en Alikhel wordt gevraagd, blijkt u deze zelfs niet te kennen (CGVS, p.23). Mohammadagha vernoemt u wel zelf als woonplaats van uw broer bij DVZ, maar u kan het niet situeren (CGVS, p.23). Dat is zeer opmerkelijk, want eerder in het interview heeft u verklaard naar de lokale radio te luisteren. U vernoemt de radiostations Azadi, Zinat en Paygham. Er is inderdaad een radiostation met de naam Millie Paygham in het gebied waar u woont. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dit radiostation echter uit te zenden vanaf Mohammadagha en het district te willen promoten. Dat u dus Mohammadagha niet zou kunnen situeren, is gezien deze informatie des te onwaarschijnlijker.

Voorts gevraagd naar grote steden in Afghanistan, begint u onmiddellijk over provincies. U zegt dat er vierendertig provincies zijn en dat u van sommige steden de namen gehoord hebt. U vernoemt slechts Kabul, Nangarhar en Ghazni. (Ghazni is wel een stad). U wordt gevraagd om er nog meer te noemen omdat u zelf sprak over vierendertig provincies, maar u zegt dat u er niet meer kent, dat u niet weg ging uit Khoshi (CGVS, p.9).

Ook uw kennis van de provinciegouverneurs komt weer zeer ingestudeerd over. Gevraagd naar de provinciegouverneur toen u daar nog zou hebben gewoond, vernoemt u correct Halim Fedahi (CGVS, p.9). Echter gevraagd naar wat u weet over hem, zegt u dat u niets over hem weet behalve dat hij gouverneur was en vernoemt u wel in een adem de vorige gouverneur Naiz Mohamed Amadi. Ook

hier kan u weer geen verdere informatie aanleveren. Wel kent u ook nog de naam van de gouverneur daarvoor, namelijk Arsalai Jamal. Ook over hem weet u alleen te zeggen dat hij een vriend was van Karzai en dat u niet weet of hij lange tijd gouverneur was (CGVS, p.9). Opvallend, want uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat hij slechts een half jaar gouverneur was en dat hij omkwam bij een bomaanslag tijdens het offerfeest op 15 oktober 2013.

De informatie die u aanlevert bestaat duidelijk uit ingestudeerde lijstjes. Door het geven van zulke duidelijk ingestudeerde verklaringen, ondermijnt u uw algemene geloofwaardigheid.

Ook over uw bezigheden in Afghanistan legt u uiteenlopende verklaringen af. Bij DVZ had u verklaard dat u het 6de jaar lager onderwijs had afgemaakt, dat u van uw broer niet meer naar school mocht en dat u werkzaam was als landbouwer op de grond van andere mensen. Tijdens het gehoor op het CGVS verandert u deze verklaringen. U zou bij uw vertrek nog steeds op school hebben gezeten en slechts twee maanden als landbouwer hebben gewerkt, dit om wat zakgeld te kunnen verdienen. U verklaart bovendien in graad zeven van de lagere school te hebben gezeten (CGVS, p.11). Dat u op zestienjarige leeftijd nog in de lagere school zou hebben gezeten is totaal ongeloofwaardig. Het lijkt er dan ook sterk op dat u uw ware profiel liever niet wilt kenbaar maken. In die zin valt ook op te merken dat u ook over uw familiale situatie geen volledige duidelijkheid schept. Zo verklaarde u bij DVZ dat uw stiefvader M. A. is overleden, op de fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) had u verklaard dat uw moeder en stiefvader uit elkaar waren, op het CGVS blijkt uw stiefvader nog te leven en is hij bovendien ook nog samen met uw moeder. U zegt nu dat u niet gezegd heeft dat uw stiefvader is overleden, maar dat het uw oom aan vaderszijde A. is, die is overleden (CGVS, p.16). De vergissing tussen beide namen lijkt echter vrij onmogelijk. Ook over contacten met uw familie legt u trouwens tegenstrijdige verklaringen af. U verklaarde in het begin van het gehoor dat er waar u woont geen internet is, dat het niet werkt (CGVS, p.8-9). Wanneer u even later wordt gevraagd om het telefoonnummer te tonen van de zoon van de buur die u in contact brengt met uw moeder, zegt u dat dat niet mogelijk is want dat u belt via facebook. Geconfronteerd met uw eerdere verklaring dat er geen internet is waar u woont, zegt u nu dat u niet altijd kan bellen, dat het afhankelijk is van de Taliban en dat zij het onder controle hebben (CGVS, p. 13). Weer maar eens blijkt u geen informatie te willen aanleveren over uw ware herkomst en achtergrond.

Door niet de waarheid te vertellen over uw identiteit, profiel en uw meest recente verblijfplaatsen komt logischerwijze ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang. Die ongeloofwaardigheid kan echter ook afgeleid worden uit volgende vaststellingen. Zo verklaart u dat uw broer lid was van de Taliban. Hoe u dat wist, blijft echter onduidelijk. Er waren volgens u vele aanwijzingen, hij reed namelijk rond met een motorfiets, droeg een wapen, hij was met veel verschillende mensen en hij vroeg u om samen te werken met de Taliban (CGVS, p.18). U weet niet wat hij deed voor de Taliban, u weet niet of hij mensen beroofde of vermoordde (CGVS, p.19). U houdt het dus op stereotiepe verklaringen waaruit helemaal geen concrete activiteiten voor de Taliban zijn uit af te leiden. U kan ook niet zeggen wanneer hij zich bij de Taliban zou hebben aangesloten, dit zou twee tot drie jaar na uw terugkeer in Afghanistan zijn gebeurd (CGVS, p.18). Als het CGVS opmerkt dat hij dan nog erg jong moet zijn geweest, zegt u weer dat u er niets van weet (CGVS, p.18).

Uw broer blijkt ook te zijn verhuisd en niet meer thuis te wonen, omdat uw moeder hem niet meer thuis toeliet, hoewel u even later ook zegt dat uw moeder niet zegt tegen u of hij al dan niet nog thuiskwam (CGVS, p.20). Als verblijfplaats van uw broer had u eerder op de fiche NBMV Mohammadagha vermeld. Hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat hij is getrouwd en weggegaan. Dat hij getrouwd is, blijkt uw broer thuis wel te hebben gezegd. U kan niet zeggen wanneer hij is getrouwd, u denkt drieënhalve tot vier jaar geleden (CGVS, p.20). Het is dus erg onduidelijk waar uw broer uithing. U zegt hem drie maanden geleden voor uw vertrek de laatste keer te hebben gezien (CGVS, p.20). Enkele minuten later corrigeert u dit al naar anderhalve maand (CGVS, p.21). U zou een discussie met uw broer hebben gehad en dan zou uw broer het huis zijn ontvlucht. Waar u bij DVZ nog beschrijft hoe de burens tussenkomen tijdens deze discussie, is daar bij het CGVS niets meer van te bespeuren. Hiermee geconfronteerd zegt u nu dat uw moeder is beginnen schreeuwen en ermee dreigde dat de burens zouden tussenkomen (CGVS, p.21).

Uw broer is na de discussie weggerend met een collega van hem. Gezien uw broer is weggevlucht, is het onduidelijk waarom u alsnog besloten heeft om Afghanistan te verlaten. U zegt dat dit komt omdat hij u zou meenemen, dat hij een bedreigingsgebaar had gemaakt (CGVS, p.21). Erg bizar, want na deze discussie verklaart u uw broer niet meer te hebben gezien (CGVS, p.20). Ook nu is het onduidelijk waar uw broer verblijft. U verklaart eerst dat uw moeder hem niet meer toelaat in huis maar tegelijkertijd zegt u ook dat uw moeder u niets vertelt over uw broer, dat u er zelfs niet naar vraagt (CGVS, p.20). Even later zegt u wel naar hem te informeren, maar dat uw moeder heeft geantwoord om zich geen zorgen te maken over uw broer (CGVS, p.21). Door zulke tegenstrijdige verklaringen af te leggen, komt uw geloofwaardigheid nog maar eens in het gedrang.

Dat uw oom van moederszijde vervolgens uw reis mee heeft helpen organiseren en bekostigen, is ook een punt dat volledig onvermeld is gebleven bij DVZ en op de fiche NBMV. In beide verklaringen staat expliciet vermeld dat u de reis zelf hebt bekostigd en georganiseerd. Op het CGVS verklaart u dat dat niet mogelijk is aangezien u niet werkte. U kon dus nooit over zoveel geld beschikken om uw reis te organiseren (CGVS, p.21-22). Tot slot kan ook nog vermeld worden dat u op de fiche NBMV als motief voor immigratie het volgende verklaart: u volgde een cursus Engels en uw broer was het hier niet mee eens. Ook hier blijkt op het CGVS niets meer van aan te zijn, u verklaart dat waar u woont geen cursussen Engels georganiseerd worden (CGVS, p.21).

Gezien uw verklaringen niet als coherent, gedetailleerd en plausibel kunnen aanzien worden kan u het voordeel van de twijfel niet worden toegekend. Gezien uw asielrelaas als ongeloofwaardig wordt bevonden kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend noch het subsidiaire beschermingsstatuut zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet onder art. 48/4, §2, a en b.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De taskara van uw vader is moeilijk leesbaar en bevat geen foto. De taskara die u zou toebehoren, dient uw ongeloofwaardig bevonden leeftijd en herkomst bevestigen en lijkt dan ook een onbetrouwbaar document. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van de documenten die u voorlegt bijzonder relatief. Ook het neerleggen van uw originele taskara op 27 februari 2017 verandert hier niets aan. De documenten omtrent de aanvechting van uw leeftijdsbepaling door uw advocaat staven op geen enkele manier uw asielrelaas en kunnen uw geloofwaardigheid aldus evenmin herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van

Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers uit uw verklaringen blijkt dat een groot deel van uw familie in Jalalabad woont. U verklaart dat uw ooms en tantes langs moederszijde in Jalalabad leven. Het gaat meer bepaald om vier broers en vier zussen van uw moeder. Zij kwamen jullie geregeld bezoeken. Dat u bij deze bezoeken niet echt met hen sprak, komt niet geloofwaardig over. U verklaart eveneens dat uw moeder een keer per jaar op bezoek ging bij hen in Jalalabad. En meer nog, een van uw ooms die woont in Jalalabad heeft mee uw vertrek uit Afghanistan bekostigd en georganiseerd, zo zegt u nog (CGVS, p. 14-15). Bovendien bent u een gezonde jonge man die over een ruime talenkennis beschikt. Zo verklaart u Dari te spreken en ook kennis te hebben van het Pashtu, Engels en Urdu. Verder kan er nog eens gewezen worden op het feit dat u geen zicht biedt op wat u de laatste jaren heeft gedaan, zoals hierboven reeds werd besproken. Zo kan bijvoorbeeld niet worden uitgesloten dat u veel langer naar school bent gegaan dan u hebt willen toegeven.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat op uw hoofd staat geschreven dat u een sjiiet bent en dat als de mensen u niet zullen doden, uw eigen broer u zal doden (CGVS, p.24). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de Taliban en meer bepaald met uw broer gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de motiveringsplicht *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen rechtsbeginsel, stelt verzoeker niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker wijst er aangaande de medische test waaruit is gebleken dat hij ouder dan achttien jaar zou zijn op dat hij tegen deze beslissing beroep heeft ingediend bij de Raad van State en dat deze zaak nog hangende is.

Voorts stelt hij als volgt in het verzoekschrift:

"Bovendien rijzen er volgens het CGVS ernstige twijfels bij verzoekers verklaring in Logar te hebben gewoond. De informatie die verzoeker aanlevert zou ingestudeerd over komen en het zou opvallend zijn dat verzoeker sommige dingen niet weet of er niet meer informatie over kan aanleveren. Hierdoor zou verzoeker zijn algehele geloofwaardigheid ondermijnen.

Verzoeker verwijst hierbij naar de publicatie van de UNHCR 'BeyondProof Credibility Assessment in EU Asylum Systems' van mei 2013.

[...]

Het is maw niet omdat verzoeker niet alle kennisvragen van het CGVS correct kan beantwoorden dat tot de conclusie moet worden gekomen dat er geen geloof kan gehecht worden aan zijn beweerde verblijf in Raisan, Afghanistan.

Dat blijkt uit het relaas van verzoeker dat hij -in het verleden zowel als nu- in de onmogelijkheid verkeerd om de bescherming in te roepen van de staat tot dewelke hij behoort.

Bovendien wordt met de term "vluchteling", overeenkomstig het verdrag van Geneve de persoon bedoeld wordt die "met rede vreest vervolgt te worden". Dat het element van "vrees" - hetgeen op zich reeds een subjectief element is, en een geestesgesteldheid - verder wordt uitgewerkt in de woorden- "met rede". Dat het samenbrengen van de twee termen tot uiting brengt dat het niet enkel de geestesgesteldheid van de geïnteresseerde is die maakt dat hij al dan niet vluchteling is maar dat deze geestesgesteldheid gestoeld moet zijn op een objectieve situatie waarin die geestesgesteldheid haar oorsprong kan vinden. Dat de woorden "met rede vrezen" dus tegelijkertijd slaan op een objectief en een subjectief element, en dat om te besluiten tot het al dan niet bestaan van een redelijke vrees, de twee elementen in ogenschouw dienen te worden genomen. Dat deze zowel objectieve als subjectieve elementen een meer dan duidelijke aanwijzing geven omtrent het gegrond zijn van de redelijke vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker. Dat deze elementen met toelaten om te besluiten dit er in hoofde van verzoeker, geen ernstige aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

De subsidiaire bescherming daarentegen, kan worden verleend indien verzoeker aannemelijk maakt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het door het CGVS ongeloofwaardig bevonden asielrelaas.

In casu gaat het CGVS er in de beoordeling van de vluchtelingenstatus van uit dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij afkomstig is uit Raisan, provincie Logar. Maar, wat de subsidiaire bescherming betreft, stelt het CGVS dan wel dat verzoeker beschikt over een vestigingsalternatief in Jalalabad. Vooral omdat verzoeker zelf verklaarde familie te hebben in deze stad. Merkwaardig toch dat het CGVS geen enkel geloof hecht aan de al de andere verklaringen van verzoeker, behalve dan de verklaringen die het CGVS passen om een intern vestigingsalternatief voor te stellen ... Men splitst met andere verklaringen van verzoeker op, terwijl die verklaringen overeenkomstig alle guidelines en richtlijnen als één geheel dienen te worden beschouwd.

Daarenboven voert het CGVS hierbij geen enkel onderzoek naar het feit of verzoeker, als Tajiek en sjiët zijnde, zich veilig zou kunnen vestigen in Jalalabad.

Uit de 'UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs for asylum-seekers from Afghanistan' van april 2016 blijkt dat mensen van etnische en religieuze minderheidsgroepen een duidelijk risicoprofiel hebben (p.74). Volgens de threat index van Minority Rights Group International, waarnaar de guidelines verwijzen, blijkt dat het behoren tot een etnische en religieuze minderheid in

Afghanistan, enorm risicovol is omdat opmdat deze specifiek worden geviseerd vooral door de Taliban. (<http://peopleunderthreat.org/countr/es/afghanistan/>).

Taiieks's (omwille van hun taal en etnie) en sjieten zijn in heel Afghanistan een gediscrimineerde minderheid en worden geviseerd door Pashtoens, Taliban, etc., en hebben bijgevolg een bepaald risicoprofiel, zoals ook blijkt uit de eerder geciteerde richtlijnen van de UNHCR die tevens benadrukken dat asielaanvragen afkomstig van een van de genoemde risicoprofielen met de nodige omzichtigheid dienen te worden behandeld. Hetgeen in casu duidelijk met niet gebeurt is.

Voorts blijkt uit rapporten die het CGVS zelf aanhaald, dat de veiligheidssituatie in Jalalabad te wensen overlaat. Uit deze rapporten blijkt dat er veel geweld is in de stad, voornamelijk in de vorm van aanslagen, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten worden geviseerd en waarbij ook burgers zonder specifiek profiel kunnen gedood of verwond worden. Een zeer geruststellende vaststelling...

Ondanks het oplopend aantal slachtoffers in Jalalabad zou de stad nog steeds een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

In die zin verwijst verzoeker naar o.a. het 'World Report 2014 : Afhanistan' van Human Rights Watch, stelt dat als gevolg van onveiligheid en angst er heel veel Internally Displaced Persons en vluchtelingen zijn.

Verzoeker zal bij terugkeer naar Afghanistan hoogstwaarschijnlijk zelf een IDP zal worden.

Volgens het CGVS kunnen deze IDP's op steun van verschillende hulporganisaties rekenen.

Echter stellen de bovengenoemde richtlijnen dat : [...]

Een terugkeer naar Afghanistan, Jalalabad, naar deze situatie, rekening houdend met het feit dat verzoeker daarenboven van Tajiek origine is en sjiet van religie en overal zal worden geconfronteerd met allerlei discriminaties, zou dan ook onvermijdelijk leiden tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Uit voorgaande blijkt een schending van artikel 1 A(2) van de conventie van Genève, artikel 48/3, artikel 48/4, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, art.3 EVRM en schending van de motiveringsplicht in samenhang met de zorgvuldigheidsplicht."

2.2. Stukken

De verwerende partij legt op 14 november 2017 een aanvullende nota neer met als nieuw elementen een kaart: detail grootstedelijk gebied Jalalabad en de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad" van 9 juni 2017 die een compilatie van recente informatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Jalalabad bevat ter aanvulling van de informatie die zich reeds in het administratief dossier bevindt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan de taliban, meer bepaald zijn broer, te vrezen. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) er geen geloof gehecht kan worden aan zijn beweerde geboortedatum en hij niet als minderjarige beschouwd kan worden; (ii) verzoekers verklaring als zou hij in Logar hebben gewoond niet aannemelijk is, gelet op het ingestudeerde karakter van zijn kennis en het feit dat hij sommige zaken niet weet en ook niet meer informatie kan aanleveren, hetgeen zijn algemene geloofwaardigheid ondermijnt; (iii) verzoekers opeenvolgende verklaringen aangaande zijn bezigheden in Afghanistan niet coherent zijn, waaruit eens te meer blijkt dat hij geen informatie wil aanleveren over zijn ware herkomst en achtergrond; (iv) de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas verder ondermijnd wordt door volgende vaststellingen: (1) zijn verklaringen als zou zijn broer lid zijn geweest van de taliban zijn niet geloofwaardig vermits ze stereotiep van aard zijn waaruit geen enkele concrete activiteit voor de taliban valt af te leiden en hij

bovendien niet kan aangeven wanneer zijn broer zich bij de taliban zou hebben aangesloten; (2) zijn verklaringen aangaande de laatste verblijfplaats van zijn broer en met betrekking tot de laatste keer dat hij zijn broer zag, zijn tegenstrijdig; (3) het is verder niet aannemelijk dat verzoeker enerzijds verklaart zijn broer niet meer te hebben gezien na de discussie, maar anderzijds alsnog besloot om Afghanistan te verlaten omwille van de problemen met zijn broer; (v) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent wie zijn reis naar België precies heeft bekostigd, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen en (vi) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet van die aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 9 maart 2017 (CG nr. 1531048), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoekster aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

2.3.2.3. Immers na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en

argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.2.4. Er dient vooreerst te worden benadrukt dat de leeftijdsbepaling een beslissing van de Dienst Voogdij betreft dewelke niet kan worden betwist bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State stipuleert immers dat verzoeker tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring kan instellen bij de Raad van State. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet vernietigd of ingetrokken is. Uit het administratief dossier en uit onderhavig verzoekschrift blijkt overigens dat verzoeker dienaangaande gebruik heeft gemaakt/maakt van de geëigende procedures.

2.3.2.5. In zoverre verzoeker onder verwijzing naar UNHCR *“Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems”* van mei 2013 aanvoert dat uit de vaststelling dat hij niet alle kennisvragen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct kan beantwoorden, niet mag worden afgeleid dat er geen geloof gehecht kan worden aan zijn beweerde verblijf in Raisan, Afghanistan, slaagt hij er allerminst in het vastgestelde ingestudeerde karakter van zijn verklaringen omtrent zijn regio van herkomst en de ernstige hiaten in zijn verklaringen dienaangaande te verklaren of te weerleggen. De Raad stelt immers met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoekers verklaringen over zijn beweerde regio van herkomst, met name Raisan, district Khoshi, provincie Logar, een ingestudeerd karakter vertonen, dat hij immers onbekend is met elementaire aspecten van zijn eigen onmiddellijk waarneembare, actuele en visuele leefwereld, terwijl hij op andere punten wel louter theoretische kennis bezit. Dienaangaande wordt terecht in de bestreden beslissing overwogen: *“De informatie die u aanlevert komt zeer ingestudeerd over en het is opvallend dat u sommige dingen niet weet of er niet meer informatie over kan aanleveren. Zo wil u onmiddellijk meer uitleg geven als u gevraagd wordt waar u woonde in Afghanistan. U zegt te hebben gewoond in Mianah Deh, dat dit dorp uit drie delen bestaat en dat u afkomstig bent uit het middelste gedeelte (CGVS, p.6). Opvallend ook dat u nu Mianah Deh als woonplaats vernoemt en niet meer Payenda Khel, zoals u bij DVZ had gezegd. Volgens u is Payenda Khel uw stam (CGVS, p.8). Meer nog, u verklaart zelfs dat er in die regio geen dorp is met die naam (CGVS, p.22). Nochtans is op de kaart van het district Khoshi – toegevoegd aan het administratief dossier - duidelijk te zien dat er vlakbij het dorp Rayesan een dorp ligt met de naam Payenda Khel. Verder benoemt u de districten Azra, Kherwar en Baraki als districten die een grens hebben met Khoshi district (CGVS, p.8). In die zin moet opgemerkt worden dat Kherwar en Baraki geen grens hebben met Khoshi, dat meer bepaald het district Pul-I-Alam daar nog tussen ligt. Opvallend is dat u de districten Mohammadagha, Ahmada en Alikhel niet benoemt. Nochtans is op de kaart – eveneens toegevoegd aan het administratief dossier – duidelijk te zien dat ook deze grenzen aan het district Khoshi. Meer nog, wanneer u later specifiek naar de districten Ahmada en Alikhel wordt gevraagd, blijkt u deze zelfs niet te kennen (CGVS, p.23). Mohammadagha vernoemt u wel zelf als woonplaats van uw broer bij DVZ, maar u kan het niet situeren (CGVS, p.23). Dat is zeer opmerkelijk, want eerder in het interview heeft u verklaard naar de lokale radio te luisteren. U vernoemt de radiostations Azadi, Zinat en Paygham. Er is inderdaad een radiostation met de naam Millie Paygham in het gebied waar u woont. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dit radiostation echter uit te zenden vanaf Mohammadagha en het district te willen promoten. Dat u dus Mohammadagha niet zou kunnen situeren, is gezien deze informatie des te onwaarschijnlijker. Voorts gevraagd naar grote steden in Afghanistan, begint u onmiddellijk over provincies. U zegt dat er vierendertig provincies zijn en dat u van sommige steden de namen gehoord hebt. U vernoemt slechts Kabul, Nangarhar en Ghazni. (Ghazni is wel een stad). U wordt gevraagd om er nog meer te noemen omdat u zelf sprak over vierendertig provincies, maar u zegt dat u er niet meer kent, dat u niet weg ging uit Khoshi (CGVS, p.9).*

Ook uw kennis van de provinciegouverneurs komt weer zeer ingestudeerd over. Gevraagd naar de provinciegouverneur toen u daar nog zou hebben gewoond, vernoemt u correct Halim Fedahi (CGVS, p.9). Echter gevraagd naar wat u weet over hem, zegt u dat u niets over hem weet behalve dat hij gouverneur was en vernoemt u wel in een adem de vorige gouverneur Naiz Mohamed Amadi. Ook hier kan u weer geen verdere informatie aanleveren. Wel kent u ook nog de naam van de gouverneur daarvoor, namelijk Aarsalai Jamal. Ook over hem weet u alleen te zeggen dat hij een vriend was van Karzai en dat u niet weet of hij lange tijd gouverneur was (CGVS, p.9). Opvallend, want uit informatie

toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat hij slechts een half jaar gouverneur was en dat hij omkwam bij een bomaanslag tijdens het offerfeest op 15 oktober 2013.

De informatie die u aanlevert bestaat duidelijk uit ingestudeerde lijstjes. Door het geven van zulke duidelijk ingestudeerde verklaringen, ondermijnt u uw algemene geloofwaardigheid."

Het ingestudeerde karakter van verzoekers verklaringen over zijn beweerd regio van herkomst in samenhang met de hiaten in zijn antwoorden op de kennisvragen die aan verzoeker gesteld werden, verhinderen – in tegenstelling tot hetgeen in onderhavig verzoekschrift wordt betoogd – wel degelijk nog verder geloof te hechten aan zijn beweerd zijn beweerd herkomst uit Raisan, district Khoshi, provincie Logar. Gelet op voormelde de vaststellingen en overwegingen ontberen verzoekers verklaringen over zijn regio van herkomst als begin van bewijs immers iedere positieve overtuigingskracht.

Verzoeker verwijst nog naar zijn bijzonder profiel als Tadzjiek en sjiiet, waartoe hij op algemene wijze wijst op de discriminatie van Tadzjiken en sjiieten in Afghanistan en laakt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen allerminder de nodige omzichtigheid aan de dag heeft gelegd met betrekking tot dit risicoprofiel bij de behandeling van zijn asielaanvraag. De Raad wijst er in dit verband op dat, hoewel verzoeker kan worden bijgetreden dat Tadzjiken in Afghanistan een verhoogd risico kunnen lopen om slachtoffer te worden van bepaalde discriminatie, uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en het verzoekschrift geenszins kan worden afgeleid dat het risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, louter ingevolge het gegeven dat hij Tadzjiek is en ingevolge een aanwezigheid in Afghanistan, zou dreigen te worden vervolgd of gevisieerd. De Raad benadrukt te dezen dat verzoeker noch tijdens zijn gehoor, noch in onderhavig verzoekschrift afdoende concrete aanwijzingen naar voor bracht waaruit kan blijken dat hij als Tadzjiek een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan. De loutere verwijzing naar algemene rapporten over de toestand (van etnische en religieuze minderheden) in het land van herkomst kan dan ook geenszins volstaan om aan te tonen dat ook verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan aan een dergelijke behandeling zal worden onderworpen. Aldus toont verzoeker niet aan dat hij persoonlijke problemen kent omwille van zijn Tadzjiekse geloofsovertuiging.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissingen aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn beweerd regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie' en de aanvullende nota, rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van

de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 9 juni 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie map 'Landeninformatie' en de aanvullende nota, rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (zie map 'Landeninformatie' en de aanvullende nota, rechtsplegingsdossier, stuk 7) kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Met het louter betwisten van dit besluit en het verwijzen naar en op algemene wijze bekritisieren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier toont verzoeker allerm minst aan dat de informatie

waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Immers uit uw verklaringen blijkt dat een groot deel van uw familie in Jalalabad woont. U verklaart dat uw ooms en tantes langs moederszijde in Jalalabad leven. Het gaat meer bepaald om vier broers en vier zussen van uw moeder. Zij kwamen jullie geregeld bezoeken. Dat u bij deze bezoeken niet echt met hen sprak, komt niet geloofwaardig over. U verklaart eveneens dat uw moeder een keer per jaar op bezoek ging bij hen in Jalalabad. En meer nog, een van uw ooms die woont in Jalalabad heeft mee uw vertrek uit Afghanistan bekostigd en georganiseerd, zo zegt u nog (CGVS, p. 14-15). Bovendien bent u een gezonde jonge man die over een ruime talenkennis beschikt. Zo verklaart u Dari te spreken en ook kennis te hebben van het Pashtu, Engels en Urdu. Verder kan er nog eens gewezen worden op het feit dat u geen zicht biedt op wat u de laatste jaren heeft gedaan, zoals hierboven reeds werd besproken. Zo kan bijvoorbeeld niet worden uitgesloten dat u veel langer naar school bent gegaan dan u hebt willen toegeven.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat op uw hoofd staat geschreven dat u een sjiit bent en dat als de mensen u niet zullen doden, uw eigen broer u zal doden (CGVS, p.24). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de Taliban en meer bepaald met uw broer gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd."

In zoverre verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet onderzocht heeft naar het feit of verzoeker zich als Tadzjieek veilig zou kunnen vestigen in Jalalabad, verwijst de Raad naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet in punt 2.3.2.3.. Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Jalalabad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt aldus geen valabele argumenten bij die voorgaande appreciatie kunnen ombuigen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoering werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten

en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in zijn "beroep tot nietigverklaring" vraagt om huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en bijgevolg de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER